

Книгата на Даниил — Сто и седемнадесета част

Разкриване на скоро настъпващия неделен закон: типологичен анализ на знака за бягство

Jeff Pippenger

2024-03-05

Сестра Уайт определя скоро предстоящия неделен закон като „знамението“, което бе предобразено от римските войски, обкръжаващи Йерусалим в 66 година; и по този начин тя посочва една категория хора, които имат очи, но не виждат, и уши, но не чуват.

„Вечността се простира пред нас. Завесата е на път да бъде вдигната. Ние, които заемаме това тържествено, отговорно положение, какво вършим, за какво мислим, та се държим за своята себична любов към удобството, докато души загиват около нас? Станали ли са сърцата ни напълно закоравели? Не можем ли да почувстваме или да разберем, че имаме дело за вършене за спасението на другите? Братя, от онази категория ли сте, които, като имат очи, не виждат, и като имат уши, не чуват? Напразно ли ви е дал Бог познание за Своята воля? Напразно ли ви е изпращал предупреждение след предупреждение? Вярвате ли на изявленията на вечната истина относно онова, което предстои да дойде върху земята, вярвате ли, че Божиите съдби висят над хората, и можете ли все още да седите спокойно, лениви, безгрижни, обичащи удоволствията?“

„Сега не е време Божият народ да привързва чувствата си или да трупа съкровището си в света. Не е далеч времето, когато, подобно на първите ученици, ще бъдем принудени да търсим убежище в пустинни и усамотени места. Както обсадата на Ерусалим от римските войски беше сигналът за бягство за юдейските християни, така и присвояването на власт от страна на нашата нация чрез указа, налагащ папската събота, ще бъде предупреждение за нас. Тогава ще бъде време да напуснем големите градове, като подготовка за напускането на по-малките, за уединени жилища в усамотени места сред планините.“ Свидетелства, том 5, 464.

Скоро предстоящият неделен закон в Съединените щати е предупредителният сигнал (знак) „да се напуснат големите градове, подготвително за напускането на по-малките, за уединени домове в усамотени места сред планините“. Лаодикийският адвентизъм до голяма степен не съзнава, че кризата на неделния закон в Съединените щати изпълнява „знака“, за който се говори в „Великата борба“. Той е предобразен от „знака“ в началото на трите години и половина. „Знакът“, който се изпълни при първата обсада на Ерусалим, предприета през 66 година, предобразява „знамето“, което се издига при скоро предстоящия неделен закон.

Действителното разрушение на Ерусалим бе извършено от Тит през 70 сл. Хр., а обсадата от Тит бе предварително предобразена в обсадата на Цестий през 66 сл. Хр., защото Исус винаги онагледява края на едно нещо с началото на нещо. Именно началната обсада на

Цестий беше „знакът“ за бягство, който Исус бе дал, а не обсадата на Тит. Едната беше обсадата в началото, а другата — обсадата в края.

„Нито един християнин не загина при разрушението на Йерусалим. Христос бе дал предупреждение на Своите ученици, и всички, които повярваха на Неговите думи, бяха за обещания знак. „А когато видите Йерусалим, че е обсаден от войски — каза Исус, — тогава знайте, че запустението му е наближило. Тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; и които са сред него, нека излязат вън.“ Лука 21:20, 21. След като римляните под началството на Цестий бяха обкръжили града, те неочаквано изоставиха обсадата, когато всичко изглеждаше благоприятно за незабавно нападение. Обсадените, изгубили надежда за успешна съпротива, бяха на път да се предадат, когато римският военачалник оттегли войските си без ни най-малка привидна причина. Но Божият милостив промисъл направляваше събитията за доброто на Неговия собствен народ. Обещаният знак бе даден на чакащите християни и сега им бе предоставена възможност на всички, които пожелаят, да се покорят на предупреждението на Спасителя. Събитията бяха така управлявани, че нито юдеи, нито римляни да възпрепятстват бягството на християните. При отстъплението на Цестий юдеите, като излязоха от Йерусалим, се впуснаха да преследват оттеглящата се негова войска; и докато и двете сили бяха така изцяло ангажирани, християните имаха възможност да напуснат града. По това време и страната беше очистена от неприятели, които биха могли да се опитат да ги пресрещнат. По време на обсадата юдеите бяха събрани в Йерусалим, за да празнуват Празника на шатрите, и така християните из цялата земя можаха да избягат необезпокоявани. Без забавяне те побягнаха към безопасно място — град Пела, в земята Перя, отвъд Йордан.“ Великата борба, 30.

Обсадата на Йерусалим от Цестий през 66 г. изпълни предупредителното „знамение“, което Христос бе дал за християните от онази история; но обсадата от Тит през 70 сл. Хр. не даде никакво „знамение“ за бягство. При онази обсада в града вече не бе останал нито един християнин, и тази последна обсада доведе до разрушаването на Йерусалим; а при разрушаването на Йерусалим „нито един християнин не загина“, защото християните бяха побягнали в началото на тази история.

„Юдейските сили, преследвайки Цестий и неговата войска, врѣхлетяха върху ариергарда им с такава ярост, че ги заплашиха с пълно унищожение. С голяма трудност римляните успяха да осъществят отстъплението си. Юдеите се измъкнаха почти без загуби и със своята плячка се завърнаха тържествуващи в Ерусалим. Но този привиден успех им донесе само зло. Той ги вдъхнови с онзи дух на упорита съпротива срещу римляните, който скоро стовари неизразимо бедствие върху обречения град.“

„Ужасни бяха бедствията, които се стовариха върху Йерусалим, когато обсадата бе възобновена от Тит. Градът бе обсаден по време на Пасхата, когато милиони юдеи бяха събрани в стените му.“ Великата борба, 31.

От празника Шатри в 66-та година до Пасхата в 70-та година са три години и половина, което в пророчески смисъл е хиляда двеста и шестдесет дни. От 66-та до 70-та година

езическият Рим потъпка светилището и множеството, точно както папският Рим тъпчеше светия град четиридесет и два месеца — от 538 до 1798 година.

Но двора, който е въвн от храма, остави въвн и не го измервай, защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. Откровение 11:2.

И езическият Рим, и папският Рим потъпкаха Ерусалим в продължение на хиляда двеста и шестдесет дни (години), като по този начин се установява, че съвременният Рим ще потъпка духовния Ерусалим на последните дни за символичен период от хиляда двеста и шестдесет дни. Този символичен период ще започне с предстоящия неделен закон в Съединените щати, когато смъртоносната рана бъде изцелена.

И видях една от главите му като смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя; и целият свят се почуди и тръгна след звяра. И се поклониха на змея, който даде власт на звяра; и поклониха се на звяра, като казваха: Кой е като звяра? и кой може да воюва против него? И даде му се уста да говори горделиви думи и богохулства; и даде му се власт да действа четиридесет и два месеца. Откровение 13:3–5.

Символичните четиридесет и два месеца на папското гонение са „часът“ на кризата на неделния закон. Този „час“ започва със „знамение“ (знамето) и завършва със „знамения“. „Знамението“ на знамето при неделния закон ще накара всички християни, които все още са във Вавилон, да побягнат към славната свята планина, която е била възвисена (издигната) над другите хълмове.

И ще стане в последните дни, че планината на дома Господен ще се утвърди на върха на планините и ще се въздигне над хълмовете; и всички народи ще потекат към нея. И много племена ще отидат и ще рекат: Дойдете, и нека възлезем на планината Господня, в дома на Якововия Бог; и Той ще ни научи на пътищата Си, и ние ще ходим в пътеките Му; защото от Сион ще излезе законът, и словото Господне — от Йерусалим. Исая 2:2, 3.

Бягството от градовете при издаването на указа, налагащ неделното поклонение, бе предобразено както от бягството на християните в 66 година, така и от бягството на църквата в 538 година, която побягна в пустинята.

И жената побягна в пустинята, където има място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни. Откровение 12:6.

Разрушението на Ерусалим, от първата обсада до последната, продължи три години и половина, но предупредителна вест за предстоящото разрушение бе давана в продължение на седем години — три години и половина преди първата обсада и три години и половина след нея.

„Всички предсказания, дадени от Христос относно разрушението на Ерусалим, се изпълниха до най-малката подробност. Юдеите изпитаха истинността на Неговите предупредителни думи: „С каквата мярка мерите, с такава ще ви се отмери отново.“ Матей 7:2.

„Появиха се знамения и чудеса, предвещаващи бедствие и гибел. В средата на нощта неестествена светлина озари храма и олтара. Върху облаците при залез бяха изобразени колесници и бойци, събиращи се за битка. Свещениците, които нощем служиха в светилището, бяха ужасени от тайнствени звуци; земята се разтrese и се чула множество гласове, които викаха: „Да се махнем оттук.“ Голямата източна порта, която беше толкова тежка, че едва можеше да бъде затворена от двадесетина мъже, и която беше закрепена с огромни железни лостове, дълбоко вградени в настилка от масивен камък, се отвори в полунощ без видима намеса. — Milman, The History of the Jews, book 13.

„В продължение на седем години един човек не преставаше да обикаля улиците на Йерусалим нагоре и надолу, възвестявайки бедствията, които щяха да дойдат върху града. Денем и нощем той пееше тази дива погребална жалейка: „Глас от изток! глас от запад! глас от четирите ветрове! глас против Йерусалим и против храма! глас против младоженците и невестите! глас против целия народ!“ — Пак там. Това странно същество бе хвърлено в тъмница и бичувано, но от устните му не се отрони никакво оплакване. На оскърбленията и насилието той отговаряше само: „Горко, горко на Йерусалим!“ „горко, горко на неговите жители!“ Неговият предупредителен вик не престана, докато не бе убит по време на обсадата, която бе предсказал.“ Великата борба, 29, 30.

Окончателното разрушение на буквалния Ерусалим през 70 година беше предшествано от „знамения и чудеса“, които посочваха „бедствие и гибел“. Предупредителните „знамения“ се проявяваха в продължение на три години и половина преди първата обсада и през трите години и половина, довели до разрушението. „Знаменията“ (в множествено число), които посочваха идващото разрушение, не бяха „знамението“ за предупреждение да се бяга, а превъзгласяване на непосредствения край на благодатното време.

При потъпкването на духовния Ерусалим от 538 до 1798 година „знакът“ за предупреждение да се бяга бе тогава, когато мерзостта на запустението бе налице, когато „онзи човек на греха“ бе „явен“ като „синът на погибелта; който се противи и превъзнася над всичко, що се нарича Бог, или на което се отдава поклонение; тъй щото той като Бог седи в Божия храм и представя себе си за Бог.“

И тъй, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Даниил, да стои на свящото място — който чете, нека разбира — Матей 24:15.

Когато християните от онази история разпознаха това „знамение“, те побягнаха в пустинята за хиляда двеста и шестдесет години.

„Необходима беше отчаяна борба, за да могат онези, които желяеха да останат верни, да устоят твърдо срещу измамите и мерзостите, които бяха прикрити в свещенически одежди и въведени в църквата. Библията не беше приета като мерило на вярата. Учението за религиозна свобода беше наричано ерес, а неговите защитници бяха мразени и преследвани.“

„След дълъг и ожесточен конфликт верните малцина решиха да прекратят всяко съюзяване с отстъпилата църква, ако тя все още отказваше да се освободи от лъжа и идолопоклонство. Те видяха, че отделянето е абсолютно необходимо, ако желаят да се покорят на Божието слово. Не смееха да търпят заблуди, гибелни за собствените им души, нито да дават пример, който би изложил на опасност вярата на техните деца и на децата на техните деца. За да осигурят мир и единство, те бяха готови да направят всяка отстъпка, съвместима с вярност към Бога; но чувстваха, че дори мирът би бил купен твърде скъпо с жертвата на принципа. Ако единството можеше да бъде постигнато само чрез компромис с истината и правдата, тогава нека има разногласие, и дори война.“
Великата борба, 45.

Когато се приближаваше краят на хилядата двеста и шестдесет години на папско гонение, имаше „знамения“ (в множествено число), и както при „знаменията“ в края на хилядата двеста и шестдесет дни, през които езическият Рим тъпчеше буквалния Йерусалим, тези „знамения“ не бяха знаци за бягство.

„Спасителят дава знамения за Своето пришествие и нещо повече — Той определя времето, когато ще се яви първото от тези знамения: „А веднага след скръбта на онези дни слънцето ще потъмнее, и луната няма да даде светлината си, и звездите ще паднат от небето, и небесните сили ще се разклатят; и тогава ще се яви на небето знаменията на Човешкия Син; и тогава ще заридаят всички земни племена и ще видят Човешкия Син да иде на небесните облаци със сила и голяма слава. И ще изпрати Своите ангели с тръбен звук велик, и те ще съберат Неговите избрани от четирите ветрища, от единия край на небето до другия.“

„При завършека на великото папско гонение, каза Христос, слънцето щеше да потъмнее и луната нямаше да даде светлината си. След това звездите щяха да паднат от небето. И Той казва: „Поучете се от притчата за смоковницата: когато клонът ѝ е вече крехък и пуска листа, знаете, че лятото е близо; така и вие, когато видите всичко това, знайте, че Той е близо, при самите врати.“ Матей 24:32, 33, margin.

„Христос е дал знамения за Своето идване. Той заявява, че можем да знаем кога е близо, дори пред вратите. Той казва за онези, които виждат тези знамения: „Това поколение няма да премине, докле всичко това не се изпълни.“ Тези знамения са се появили. Сега знаем със сигурност, че идването на Господа е близо. „Небето и земята ще преминат — казва Той, — но Моите думи няма да преминат.““ Копнежът на вековете, 631, 632.

Когато „трите години и половина на потъпкването на Ерусалим“ от папския Рим завършваха, имаше поредица от „знамения“, които обозначиха идването на Христос и въведоха милеритската история. Милеритската история трябва да се повтори до последната буква в последните дни. Тези „знамения“, които се появиха „при края на великото папско гонение“, бяха предобразени от „знаменията“, появили се при завършека на трите години и половина на потъпкването на Ерусалим от 66-а до 70-а година от езическия Рим. Следователно, въз основа на двама свидетели, ще има „знамение“ на знамето, което се издига в часа на голямото земетресение, което е предупредителният знак за бягство в

историята на съвременния Рим; и също така ще има „знамения“ в множествоно число, които настъпват при завършека на периода на гонение на съвременния Рим в последните дни.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Прочетете 21-ва глава на Лука. В нея Христос дава предупреждението: „Внимавайте на себе си, да не би в някое време сърцата ви да натегнат от преяждане и пьянство, и от житейски грижи, и оня ден да ви постигне внезапно. Защото като примка ще дойде върху всички, които живеят по лицето на цялата земя. Затова бдете и се молете всякога, за да се удостоите да избегнете всичко това и да застанете пред Човешкия Син“ (Лука 21:34–36).“

„Знаменията на времето се изпълняват в нашия свят, а въпреки това църквите като цяло са представени като дремещи. Няма ли да вземем предупреждение от опита на неразумните девици, които, когато се разнесе викът: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, откриха, че нямат масло в светилниците си? И докато отидоха да купят масло, младоженецът влезе на брачната вечеря заедно с мъдрите девици и вратата се затвори. Когато неразумните девици стигнаха до тържествената зала, получиха неочакван отказ. Господарят на угощението заяви: „Не ви познавам.“ Те бяха оставени да стоят вън на пустата улица, в мрака на нощта.“ Manuscript Releases, volume 15, 229.